

□ Czas czytania: 4 min.

Wspominamy dzień, w którym 163 lata temu – 18 grudnia 1859 r. – Ksiądz Bosko założył nasze „Pobożne Towarzystwo św. Franciszka Salezego”. Od tego czasu nigdy nie przestało się ono rozprzestrzeniać. Dzięki naszym misjonarzom charyzmat Księdza Bosko jest dziś obecny w 134 krajach, a my przygotowujemy się do rozpoczęcia nowych obecności w Nigrze i Algierii. Już 6 następcą Księdza Bosko, ks. Luigi Ricceri, przypomniał nam, że duch i zaangażowanie misyjne są nie tylko osobistym zainteresowaniem naszego założyciela, ale prawdziwym *charisma foundationis*, który przekazał nam i całej Rodzinie Salezjańskiej (ACG 267, s. 14). oto, dlaczego dzisiaj jest piękna okazja do tego, aby skierować do Was ten apel misyjny.

Podczas posłania pierwszej wyprawy misyjnej w 1875 r. Ksiądz Bosko wygłosił proroctwo: „...Kto wie, czy nie jest ten wyjazd i to niewiele jak ziarno, z którego musi wyrosnąć wielka roślina? Kto wie, czy ten wyjazd nie obudził w sercach wielu pragnienia poświęcenia się Bogu w misjach, stając się ciałem z nami i umacniając nasze szeregi? Mam taką nadzieję.” (MB Xi, 385). W rzeczywistości, pomimo faktu, że w 1875 r. było tylko 171 salezjanów (64 profesów wieczystych, w tym 49 kapłanów i 107 profesów czasowych) i 81 nowicjuszy, Ksiądz Bosko wysłał 11 salezjanów do Argentyny. W chwili jego śmierci było 773 salezjanów, z których 137 było misjonarzami wysłanymi przez samego Księdza Bosko w 11 ekspedycjach misyjnych.

Dzisiaj znajdujemy się w zupełnie innym kontekście niż czasy Księdza Bosko. Dzisiaj „misje” nie mogą być rozumiane tylko jako ruch w kierunku „ziem misyjnych”, jak to było kiedyś. Dzisiaj salezjańscy misjonarze pochodzą z pięciu kontynentów i są posyłani przez Przełożonego Generalnego na pięć kontynentów. W świecie, w którym granice są zagrożone coraz to większym zamknięciem, salezjańscy misjonarze są posłani nie tylko po to, aby odpowiedzieć na zapotrzebowanie na personel, ale przede wszystkim, aby dać świadectwo, że dla nas nie ma granic, aby przyczynić się do dialogu międzykulturowego, do inkulturacji wiary i naszego charyzmatu oraz do zainicjowania procesów, które mogą rodzić nowe powołania lokalne.

W moim pierwszym liście jako Przełożony Generalny wyraziłem przekonanie, że „wielkim bogactwem naszego Zgromadzenia jest właśnie jego zdolność misyjna” (ACG 419, s. 24). Jestem głęboko przekonany, że my, salezianie, musimy dążyć do większej świadomości naszej międzynarodowości. A misyjna wielkoduszność współbraci jest proroczym świadectwem, że nasze Zgromadzenie nie ma granic.

Rzeczywiście, obecność misjonarzy w Inspektorii pomaga lepiej odzwierciedlić międzynarodowość naszego Zgromadzenia i zrozumieć, że charyzmat salezjański nie jest monochromatyczny i że różnice i wielokulturowość wzbogacają Inspektorię i całe nasze Zgromadzenie.

Przeciwnie, Inspektoria złożona wyłącznie ze współbraci tej samej kultury jest zagrożona zredukowaniem się do enklawy etnicznej, mniej wrażliwej na wyzwanie międzykulturowości i mniej zdolnej do spojrzenia poza granice własnego świata kulturowego. Dlatego wielokrotnie podkreślałem, że nie składamy profesji zakonnej dla kraju lub Inspektorii. Jesteśmy salezjanami Księdza Bosko w Zgromadzeniu i dla misji, tam gdzie jesteśmy najbardziej potrzebni i gdzie nasza postługa jest możliwa.

Już w 1972 r. nasza Specjalna Kapituła Generalna uznała odrodzenie misyjne za „termometr duszpasterskiej żywotności Zgromadzenia i skuteczny środek przeciwko niebezpieczeństwu zeświecczenia” (CGS, 296). Zdolność współpraci do przyjmowania i towarzyszenia nowym misjonarzom wysłanym do ich własnej Inspektorii jest także termometrem ich ducha misyjnego.

Dzięki duchowi misyjnemu w naszym Zgromadzeniu są jeszcze współpracia, którzy wyjeżdżają, aby ofiarować swoje życie Bogu jako misjonarze. Na mój apel z 18 grudnia 2021 r. 36 salezjanów odpowiedziało mi listem o swojej gotowości misyjnej. Po dokładnym rozeznaniu 25 osób zostało wybranych na członków 153 wyprawy misyjnej w tym roku. Pozostali kontynuują swoje rozeznanie. Dlatego w tym liście zachęcam was, drodzy Współbracia, do modlitwy i uważnego rozeznania, aby odkryć, czy Pan powołuje Was, w ramach naszego wspólnego powołania salezjańskiego, do bycia misjonarzami, do wyboru, które oznacza zaangażowanie na całe życie (*ad vitam*).

Zachęcam Inspektorów wraz z ich Delegatami ds. animacji misyjnej (DIAM), aby jako

pierwsi pomagali współbraciom pielęgnować pragnienie misyjne i ułatwiali im rozeznanie, zachęcając ich, po osobistym dialogu, do oddania się do dyspozycji Przełożonego Generalnego, aby odpowiedzieć na potrzeby misyjne Zgromadzenia. Następnie Radca Generalny ds. Misji, w moim imieniu, będzie kontynuował rozeznanie, które doprowadzi do wyboru misjonarzy na 154 wyprawę misyjną, która odbędzie się, jeśli Bóg pozwoli, w niedzielę 24 września 2023 r., w Bazylice Maryi Wspomożycielki na Valdocco, tak jak to miało miejsce od czasów Księdza Bosko.

Dialog z Radcą Generalnym ds. Misji i wspólna refleksja w ramach Rady Generalnej pozwoli mi sprecyzować pilne potrzeby określone na rok 2023, do których chciałbym, aby wysłano znaczną liczbę współbraci:

- do RPA, Mozambiku i w odpowiedzi na nowe wyzwania kontynentu afrykańskiego;
- do Albanii, Kosowa, Słowenii i w odpowiedzi na nowe wyzwania Projektu Europa;
- do Azerbejdżanu, Bangladeszu, Nepalu, Mongolii i Jakucji;
- do naszych licznych obecności na wyspach Oceanii;
- w odpowiedzi na nowe wyzwania misyjne w Ameryce Łacińskiej oraz pośród Indian.

Pozdrawiam Was, drodzy Współbracia, bardzo serdecznie i pamiętam o Was przed Wspomożycielką i księdzem Bosko tu, na Valdocco.

Turyn Valdocco, 18 grudnia 2022 r.